

Chuyện bên Bờ Hồ, Hà Nội (63t)

Đ: Chị nói cho em nghe nhé, ngày xưa này, bọn chị ra hồ còn bị chúng nó đẩy hẳn xuống hồ này. Bọn con trai đi ngoài hồ này, đi chơi ngoài hồ. “Em ơi lại đây chị bảo!” Nó cũng giả vờ lại: Thế chị bảo gì em?” – “Em có chơi với chị không?” Nó bảo: Có, em đi chơi với chị. Chị ra đây ngồi với em. Nó ra tận đến mép hồ rồi nó đẩy mẹ xuống hồ ấy. Xong nó chạy. Chấp nhận! Bây giờ mình thích thì mình giai thôi mà.

H: Thế là nó giả vờ nó trêu à?

Đ: Nó giả vờ nó trêu, nó đẩy mẹ xuống hồ ý, ướm lóp ngóp bò lên. Không ngượng nổi đâu em ơi. Hồi ấy còn có trường hợp chúng nó còn đánh cho nữa. Cưa chúng nó, chúng nó giả vờ nó đi. Chúng nó bảo: Thế mày cho tao được bao nhiêu tiền? Minh nói: “Em chẳng có tiền, em chỉ có bao thuốc”. Thế là bị nó đánh cho rồi nó đẩy mẹ xuống hồ. Nhiều đứa còn bị như thế cơ em ạ. Chấp nhận! Chả nhẽ bây giờ mang ra kể những cái chuyện ấy?

H: Thế có bao giờ mình bị trấn lột hoặc bị đánh như thế không?

Đ: Có, đấy là chuyện thường.

H: Thế á? Lúc đấy mình cũng đành phải chịu à?

Đ: Nó còn lột hết ý em ạ. Chả còn xu nào.

H: Nhưng mà mình cũng không thể nói với ai, đúng không?

Đ: Cho nên BD nhiều trường hợp, những trường hợp bị giết là những trường hợp như thế đấy. Không thể nói được với ai bởi như thế mình phải chấp nhận em ạ.

H: Nhưng mà có ai cố gắng đi báo công an hay là đi nói với ai khác giúp mình đấy?

Đ: Tất nhiên là nếu như người ta biết thì người ta sẽ báo công an giúp mình nhưng mà trong khi đó thì nhiều đứa lại sợ, không dám đi báo công an vì sợ xấu hổ, thế vào đồn công an cho anh trình bày thì nói tôi đi thôi cho người ta à? Chẳng ai công an nào người ta bênh mình những chuyện đó cả, bảo là rõ ràng là như thế, mày là đàn ông mày sờ soạng nó không giết mày là may lắm rồi. Bảo chính quyền ai người ta can thiệp cái chuyện ấy hả em?

H: Thế nhưng mà có ai nhá, vẫn cứ nghĩ rằng là không có cái luật nào bị cấm đi thổi người khác cả. Thế bây giờ tôi như thế thì tôi đi báo ...

Đ: Ôi giờ ơi! Việt Nam nó không phải như các nước Phương Tây em ạ. Việt Nam nó vẫn là cái loại phong kiến, nó chưa hiểu biết gì về cái chuyện ấy cả. Còn nếu vào đồn công an người ta có bố được cái thằng nó lấy của mình ấy thì người ta hỏi tại sao, thằng kia nó nói tuốt tuốt ra có khi mình còn chết dở ấy em ạ.

H: Ô, thế là thành ra chị chưa bao giờ thấy một trường hợp nào đi báo công an, đúng không?

Đ: Chả bao giờ, chỉ biết ngậm ngùi.

H: Có bao giờ mình bày cho nhau cái kinh nghiệm là như thế mình tránh hoặc mình làm như thế nào thì mình tránh được không?

Đ: Không đi vào chỗ tối, đi chơi với giai hoặc đi ngủ khách sạn mang ít tiền thôi, mang đủ số tiền để cho nó thôi. Vàng bạc dây chuyền là cứ tháo hết, đi người không. Đấy, bày nhau chỉ bày nhau thế thôi. Chị em thương nhau thì chỉ bảo nhau được đến như thế chứ còn như thế nào nữa em?